

93280776-2	28/02/2025	הָאָרֶץ - כּוֹתֶרֶת	עמוד 9	1	35.57x37.81
אורט בתי טפ - 22380					

צילום: מוטי מילרוד

רגע לפני הבגרויות ובלב חצוי, תלמידי קריית שמונה שפונו לת"א חוזרים הביתה

שירה קדרי-עובדיה עמוד 9

תלמידי התיכון שהועבר לתל אביב חוזרים הביתה, לקריית שמונה

כ-1,400 תלמידי אורט דנציגר נפוצו בארץ מאז פרצה המלחמה. כ-300 מהם הגיעו לתל אביב והתרגלו לחיי הכרך, לצד החששות מהפער הלימודי שנכפה עליהם. בשבוע הבא יתחיל מסעם חזרה

ההורים בעיר, הגישה לפני כמה שבועות עתירה בדרישה להאריך את תקופת המענקים למפונים ונגד סגירת בתי הספר למפוי נים. זאת בנימוק שהעיתוי לחור רה קצר מדי וכי בתי הספר בעיר, שניזוקו מאוד במשך המלחמה, אינם ערוכים לחזרה. ביום רביי עי הורה בג"ץ למדינה לשקול לאמץ הצעת פשרה, לפיה החי ורה הביתה תידחה לאפריל. אך ופרני לא ממתין להחלטה סופית בנושא. "הדיון על דחיית מועד החזרה הוא טעות בעיני", הוא אמר. "בסוף, קריית שמונה היא הבית ולשם הילדים צריכים לחי וזה כל יום נוסף של פיגוי יוצר עוד פערים ומגדיל את הקושי. כל יום מחוץ לקריית שמונה הוא בו בוז זמן".

זפרני טרז. הוא מודע להסיי סה של התושבים, ובהם גם מוי ריו של, סביב החזרה. הוא יודע גם שהחזרה הביתה תהיה כרוכה במאמץ כביר להחזיר את התלמידים לשגרת לימודים. הוא מעריך שיחלפו שנים עד שהתלמידים יגשרו על הפערים הליי מודיים והרגשיים שנצברו לאורך תקופת הפיגוי. וקראט ולויט מוי טרדות מהפער הלימודי, אבל גם שמחות לשוב הביתה. "בקריית שמונה כולם מכירים את כולם", אומרת לויט. "יש קסם בלגדול בצפון, הכל יותר רגוע".

הנאה. יש גם עניין חמקמק יותר: רה גם חותם שלא יימחה בקרוב. "בהתחלה הייתי באנטי לתל אביב, חשכתי מה זה המקום הרור עש הזה", אומרת וקראט. בהדרגה, היא למדה לאהוב את הכרך הגדול. "כאן תמיד יש מה לעשות, הכל בהישג יד, תמיד יש תעסוקה".

תלמידי רבים מקריית שמור נה מצאו עבודה בבתי העסק השונים בגוש דן, וכעת ייאלי צו להיפרד מההכנסה החודשית. "היום אני מרגישה שהגעתי יותר: תה חושבת רואה את הים של תל אביב. אני חושבת שייקח זמן עד שארגיש בבית בקריית שמונה. בהתחלה זה יהיה מורוי".

אנשי תיכון דנציגר מכינים את הציוד לקראת החזרה לקריית שמונה, השבוע בתל אביב צילום: מוטי מילרוד

בדיוק תיראה השיכה הביתה. יש מורות שהודיעו שלא יחי רה להתגורר במלון במרכז כדי להיות קרובה לתלמידיה. אולם, היא חוששת שהעיתוי הנוכי חי של החזרה, סמוך מאוד למורי עד כחינת הבגרות במתמטיקה וחצי. בנוסף לכך, המורים יתכניו לכמה ימים בבית מלון לצורך היערכות מושתפת לקראת פתיחת השנה. גם שגרת הלימודים לא תחל מיד: בתחילה יעברו התלמידים סדנאות שונות, ויום נרי סף יוקדש להתנבחות התלמידים בניקוסן וסידור בתי קשישים בריחי העיר. רק אחרי חופשת פוי רים יחזרו הלימודים למסלולם. בינתיים, בחדר המורים בתל אביב, התחושות מעורבות. "חורייס הביתה!", אומרת אחת המוריי שכל אחד היה במקום אחד. היא מסבירה, "זה לוקח זמן". החי ורה הביתה היא עוד שיעור, אחד מני רבים בתקופה האחרונה, של את התושבים המפונים. רחלי ברי כון לחזרה — נושא שמעסיק גם את התושבים המפונים. קשה לדעת כמה זמן יידרש כדי להחזיר את התלמידים לתלם הלימודי, ואיך

קייבוץ להבות הכשן, היא עצמה לא פונתה באופן רשמי, אך עבי רה להסתלב בבית ספר אחר, לא כוח המיועד למפונים. גם לויט השתי עופר ופרני מסביר כי התלמידים לבה כאותו בית ספר. בסוף שנת הלימודים הקודמת החליטו השייים לחזור לדנציגר — בשלוחתה התל אביבית. "הבנתי שאני רוצה להיות עם החברים, עם המורים מהבית", אומרת וקראט.

חזרת בלב שלם

ביום ראשון הקרוב, אם הכל יתרחש כמתוכנן, בתי הספר הוי מניים יתרוקנו לגמרי מיושביהם. לויט כבר הספיקה לשכוח איך החדר שלה נראה והיכן בדיוק שמרה את כל הפציה. וקי ראט תשוב הביתה, אך המשפחה תישאר מפוצלת: אביה, מאי מן כדורגל במקצועו, החל לאמן קבוצות ילדים בתל אביב והוא ייאליץ לחכות עד לסוף שנת הליי מודים. היא עצמה חוזרת הביתה בלב שלם ואומרת: "אני רוי צה לפגוש את החברים מהכיתה

לטבריה. בתל אביב היא נמצאת יותר משנה, אך בתחילה ניסתה נאלצה להסתפק בשעתיים בשינוע בלבד (שהועברו בוום) במיקום שש שעות שבועיות כנהוג. גם חברתה, ליוזה לויט, לומדת כך במגמת הכימיה. "קשה ללמוד כמו שצריך", היא אומרת. מבחינת הבגרות עצמה, השתיים לא חוששות יותר מדי: בית הספר קיבל הקלות וגם הבגרויות הללו יעברו באופן פנימי.

בית הספר יתאים את הבחינה לחומר שנספיק ללמוד, אומרת לויט. השתיים לומדות גם במגמת הרפואה, שבה הבגרות נותרה חיצונית (כלומר, מטעם משרד החינוך). "יש המון פערים ועכשיו נצטרך להשיג לים אותם תוך חודשיחודשיים", אומרת לויט. גם וקראט מסכימה שייש פער".

ארוך עד שמצאו את עצמן בבית הספר בתל אביב: וקראט החלה את נדודיה בחיפה, שם השתכנה אצל סבה וסבתה, ומשם הגיעה

במגמות השונות באופן מקוון בלבד. וקראט, שלומדת פיזיקה, ועל תלמידים שנותרו לישון בחדר המלון מבלי שהוריהם מודיעים לכך.

אך גם כנגד כל הסיכויים, בבתי הספר של המפונים השינו תדלו מאוד להביא את התלמידיים לקו הגמר של הבגרויות. "לא משנה כמה ניסינו לוותה, לא ויתרו עלינו", אומרת שירה וקי ראט, תלמידת כיתה י"ב. "המחנכות התקשרו אלינו בבוקר לוודא שאנחנו מגיעים לבית הספר לא תמיד זה קל. המוטיבציה הלימודית יורדת פי אלף כשגריים במלון. את באה ללמוד לבגרות, אבל בחדר יש לך אורות מעומעמים, טלוויזיה, המיטה ממש לידך". לכך יש להוסיף את המחדש מהבית: "כל הזמן עובר לך בראש — מה קורה עם הבית שלי? נופלים שם טילים? כל המציב מסכים מעסיק אותך מאוד".

לצד האתגרים הללו, הפיצול החלו ללמוד בתל אביב. בתחילת ה הם עשו זאת מבכנים ארעיים

בחדר המורים הזמני של תיי כון "אורט דנציגר" יושבת המורה למתמטיקה אורלי ובודקת מבחניים. מסביב יהום הסער: ארגונים מלאים בספרי לימוד ובציוד משיי רדי נעמים זה על זה, וכיסאות משרדיים מפונים אחר כבוד לתוך המשאית שתיקח אותם בחזרה מתל אביב לקריית שמור. נה. אחת המורות מחפשת מהדק, ונוכחת לגלות שגם הוא כבר נאי. רו. אחרת מתפנה לסלפי על רקע הארגונים, ואז מפטירה: "עוד לא התחלתי לארוז בעצמי".

בלב המהומה, כומן שחדר המורים סביבה הולך ומתקפל אל תוך עצמו, אורלי ממשיכה לסמן "וי" על תשובות נכונות. המבכנים לא יבדקו את עצמם, ואת הבגרות המתקרבת לא מעייינת העובדה שהתלמידים מפוי נים מביתם כבר יותר משנה וחצי. כשאורלי מרימה לרגע את הראש מהדף, עיניה מתלחלחות מעט. "גם אנחנו עוברים טלטי לות", היא מסבירה, "אבל אחי נו צריכים לשדר חוסן".

אורלי, שביקשה שלא להזיחות בשמה המלא, היא מורה ותיקה, למודת מלחמות. אך פיינוי כה ארוך מהבית היא עדיין לא חוותה. המצב הזה גרם לה לשנות משהו מהרגליה הישנים: את העט האדום שלה, שבו היתה בודקת מבכנים לאורך שנים, היא החליפה. "עברתי לעטים בצבעים רכים", היא אומרת. הגיונים הורדדרים ומסמלים עברו רכות וסבלנות. וכאלה דרושות כעת, בכמויות, נוכח הטלטלות הפיזיות והרגשיות שנגזרו על תלמידיה בשנה וחצי האחרונות. "כל הסבלנות וההכללה שהיו לי בקריית שמונה התרחבו עכשיו פי כמה, הילדים צריכים את זה", היא מסבירה.

"התפוררות המרקם"

כ-1,400 תלמידים למדו באורט דנציגר בקריית שמונה ערב באוקטובר. בימים שאחרי פרוץ המלחמה הם נפוצו ברחבי הארץ בהליך פיגוי כאוטי. רבים מהם נדדו בין קרובי משפחה וביי מלון ועברו בין בתי ספר שוי נים. בסופו של דבר, כ-300 מהם החלו ללמוד בתל אביב. בתחילת ה הם עשו זאת מבכנים ארעיים